

det sådan, at man siger: Jeg tror på det enkelte menneske, indtil det modsatte er bevist. Og det sidste vil jeg da gerne bekende mig til.

Så vil jeg gerne gøre hr. Søren Krarup opmærksom på en samtale, jeg havde for nylig med en nu voksen vietnameser, der kom hertil med en bådflugtning. Hans historie var rystende. Det var rystende at høre, hvordan han af sine forældre blev sat ud, helt alene uden forældrene, han måtte tage afsked med dem og flygte, og han endte i Danmark. Men jo mere vi fik af historien og fik slutningen på den, var det i virkeligheden skønt at høre den voksne mand sige: Jeg er mine forældre dybt taknemmelig. I en lang årrække hadede jeg dem for det og følte, at de havde misbrugt mig ved at sende mig af sted, men nu kan jeg i virkeligheden se, hvor stor en tjeneste de har gjort mig, og at de har bragt et virkelig stort offer for at sikre, at jeg havde en mulighed for at få en fremtid her i Danmark.

Jeg vil gerne høre hr. Søren Krarup, om han kan bekræfte, at de tilfælde findes i rigt omfang.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil ønske, at der er rigtig mange mennesker, der sidder rundt omkring i landet og hører den beskrivelse, hr. Søren Krarup giver fra talerstolen, af, hvordan vi modtager asylansøgere, der er mindreårige. Jeg synes, det er rystende, at børn, der flygter fra grusomheder rundt om i verden, skal mødes med den mistro, som hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti lægger frem til skue i dag.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi kommer ud og fortæller, at det menneskesyn, der bliver fortalt her fra talerstolen her i dag, er det, der repræsenterer Dansk Folkeparti. Den form for medmenneskelighed, som vi ofte hører fortalt af netop hr. Søren Krarup her fra talerstolen, eller prædikestolen skulle jeg måske sige for hr. Søren Krarups vedkommende, er så forfærdelig. Det er så ækelt, at man får gåsehud af det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg først sige til fru Elisabeth Arnold, at selvfølgelig kan der, som jeg også sagde, forekomme tilfælde, hvor forældrene sender deres børn væk for at redde dem. Men jeg vil til enhver tid sige, at et forældrepar vil beholde sine børn hos sig så længe som overhovedet muligt, for det er simpelt hen forældrekærlighedens manifestation,

og det at skikke børnene ud til en uvis fremtid er ikke kærlighed.

I den forbindelse får jeg lyst til at sige til fru Anne-Marie Meldgaards meget ubehagelige indlæg: Det menneskesyn, hun har forskrevet sig til, er det bevidste tåreperseri, hvorved man netop opnår at hæve sig over den næste, man er forpligtet på. Jeg må sige, at jeg afskyr denne tale om menneskesyn, hvormed man stiller sig selv frem som farisæeren: Åh, kan alle se, hvor god jeg er, og kan man se, hvor ond han er? Jeg afskyr den tale, og jeg siger, at den er en gennemført forløjethed.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu er jeg så heldig, at jeg er beriget med to små børn på 6 og 4 år. Jeg kan garantere for, at det, som mine forældre ville have gjort for mig, og det, som jeg vil gøre for mine egne børn, var, at jeg først og fremmest ville sikre mine børns trykthed frem for at kramme dem til mig og vise min forældrekærlighed til dem ved at holde dem fast i en situation, hvor de måske kan blive slået ihjel eller kan komme ud for noget, der er lige så slemt som at blive slået ihjel.

Kl. 15.25

Jeg forstår ikke, hvad det er for en forældrekærlighed, hr. Søren Krarup snakker om: at forældrene skal holde fast på deres børn frem for at sende dem i sikkerhed, hvis de er bange for deres sikkerhed. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg kan simpelt hen ikke genkende det som forælder til to små børn. Det første, jeg ville gøre, var da at sende børnene væk, hvis jeg og de var truet, frem for bare at holde fast på dem.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Her er vi så måske ved spørgsmålet om den blotte overlevelse. Jeg vil sige, at for et barn, der af sine forældre slippes ud i en situation, hvor dets skæbne er så uvis, at forældrene har grund til at tro, at det får en skrækkelig tilværelse, er den blotte overlevelse måske ikke det værste frem for at blive revet løs fra det hjem og de forældre, hvor barnet har sine rødder, og hvor kærligheden er til stede. Det er måske den sande kærlighed, at man ikke bare giver slip på sine børn, men vil bære byrden sammen med dem, ganske uanset hvordan den bliver.

Det andet er åh, så sterilt, og det er så tilsyneladende objektivt. Efter min mening er det faktisk en form for kærlighedsløshed, for man siger